

ОБЕДИНЕНА МЕТОДИСТКА ЦЪРКВА “Д-Р АЛБЪРТ ЛОНГ”, ГР. СОФИЯ
ПРОПОВЕД НА 29.04.2017
ЛУКА 24: 13-32

Историята за двамата ученици по пътя към Емаус е една вълнуваща и завладяваща история. Двама от последователите на Исус са се отправили обратно към домовете си след едно драматично и разочароващо преживяване. Те вървяха сами по прашния път от Ерусалим към Емаус - около 11 км. Тази история е от особено значение за хора като нас - за такива като теб и мен. Последователите на Исус от този текст не са част от дванадесетте апостоли, но те са централни фигури в историята за Възкресение.

Защо те? Защо Исус се яви точно на тях? В тази история е от значение не кои са хората, а какъв е Бог. Това, което е от значение, е че Исус не бе дошъл само за един определен кръг от “избрани” хора. Исус видя тяхното разочарование, отчаяние и нуждата от утеха и подкрепа. Да, те не бяха от апостолите, но Исус бе загрижен за всички. Независимо дали хората бяха водачи или последователи, бедни или богати, обществено значими фигури или обикновени граждани - Исус го бе грижа за тях.

Едно от нещата, на които ни учи историята за “Пътя към Емаус” е, че Исус е загрижен за нашите мечти и надежди. Всеки, който се обърне към Него в молитва е обект на Христовото внимание и грижа. Исус се присъединява към нашия житейски път, в нашите проблеми, болка и копнежи. Той желае да ни изцели в миговете, когато сме с наранени или разбити сърца - а такива винаги има в житейския ни път.

Облакът на разочарование и отчаяние бе надвиснал над главите на тези двама последователи. Тези 11 км., които те трябваша да извървят бяха самотни и пусти. Ние не сме вървели по този път в буквалния смисъл, но може би знаем какво е да вървиш самотен и отчаян в духовен и емоционален смисъл.

За тях все още бе трудно да повярват. Само преди няколко дни всички бяха толкова въодушевени при влизането на Исус в Ерусалим - вълна от ентузиазъм бе обхванала почти всички. Бъдещето в онзи ден никога не бе изглеждало толкова обнадеждаващо.

Днес, те смятаха месията за мъртъв. Неговата репутация се бе превърнала нещо страшно и срамно, а учениците му се разпръснаха по всички краища на Палестина. Вместо очакваното Божие царство, настъпи тотално поражение. Отчаяние зае място в сърцата им вместо надежда. Сега те се връщаха обратно в Емаус. Обратно към рутинното ежедневие.

Били ли сте на подобен път? Когато надеждата и мечтите ви са били разбити? Тогава знаете как отчаянието изцежда душата на човек.

1. Загрижения непознат

Сред цялото това емоционално и душевно объркване на двамата докато вървят един странник се приближава до тях и ги заговаря. Те не познават спътника си... Може би бяха заети с тяхното вътрешно сътресение; може би Той избира да остане неразпознат. Във всеки случай, Той ги разпитва за болка и разочарованието, които са

изписани на лицата им. Те се обърнаха към Него и Го попитаха дали не е чул за случилото се. Исус ги попита: "Кое?"

(Забележете, че Исус първо ги изслушва, преди да се опита да има разясни каквото и да е било. Когато искаме да покажем загриженост, трябва първо да изслушаме хората, не да им даваме готови рецепти. Ако Исус, който разполага с още твърде ограничено време на земята, намира време да изслушва, то колко повече ние би трябвало да го правим, при времето, с което разполагаме.)

Исус започва да ги поучава чрез Писанията и им обяснява, че Божията воля се простира далеч отвъд настоящата болка. Той им помага да разберат, че от тъмнината Бог прави светлина. Той превръща отчаянието в надежда. Там където изглежда, че няма нищо освен мрак и смърт, Бог преобръща събития и обстоятелства и дарява нов живот.

Това е превратната точка в днешния текст. Мястото на най-дълбокото ни отчаяние може да се превърне в място на изцеление.

Когато ние вдигнем глава към Бог и извикаме: "Защо... Господи?", тогава присъствието на възкръсналия Христос започва да става осезаемо. Може би за известно време ни е било трудно да го видим и разпознаем - както при двамата последователи от историята. Но когато съумеем да погледнем към Бог - дори с всичките ни отворени въпроси, ние срещаме непознатия по пътя. Това е много важно за живота ни с вяра. Да извикаме към нещо, което е извън нас, дори и ако не сме сигурни дали има изобщо "нещо" - самото действие е призив за Бог, който очаква да го потърсим и да се оставим Той да ни дари с Неговата благодат.

Исус, все още неразпознаваем за тях, говори за Божието действие чрез случилото се на Голгота. Той отваря очите им към едно ново разбиране за това какъв е Месията, Спасителя. Бавно, но сигурно, цялата картина започва да се разкрива. Срамът и болката на кръста правят път за надеждата. Учениците започнаха да разбират.

2. Поканата да остане

Времето мина бързо и скоро те стигнаха до Емаус. Учениците дойдоха при дома си и поканиха непознатият да остане. Те го канят в дома си, за да споделят храна. Обърнете внимание на това, което Писанието казва тук: "Той (Исус), продължи напред. Но те го нудеха да остане с тях"

От какво решаващо значение е, когато сме в разгара на нашите трудности, да поканим този непознат. Трябва да направим място за присъствието на Христос в живота ни. Той винаги ще откликне! Исус влиза в дома на двамата ученици. Имаше много скромна храна, която те споделят. Най-естественото нещо за тях бе да го помолят да благослови храната (да се помоли). Когато Исус взе хляба в ръцете си, те го разпознаха. Изведнъж Той се разкрива пред тях! Може би поради начинът, по който разчупваше хляба или добре познатата им благословия, които те би трябвало да са чули преди. Може би е поради светлината, която осветяваше лицето му или на

слабата светлина те зърнаха белезите от гвоздеи в неговата ръце. Не можем да знаем със сигурност.

Това, което знаем е, че когато взе хляба в Неговите ранени ръце и го разчупи, те разпознаха Исус Христос. Това бе същия Исус, който е три дни преди умря на кръст.

Те видяха, че отговорът на техните разбити сърца и на разбитите им мечти наистина е тук, в присъствието на този, който даде живота си за тях на кръст!

Привидната трагедия на разпятието се превръща в триумф. Исус бе олицетворение на Божията сила и любов! Никога повече сърцата им нямаше ще бъдат разбити. Бог даде победа над болката и смъртта.

3. Лична покана

Всички ние сме застанали в този момент по пътя на нашето пътуване на живота. Подозирам, че повечето от нас са се натъкнали на непознат - преживяване, когато ние викаме към небето за помощ и надежда. Ще поканим ли непознатия? От историята в Лука става ясно, че ние ще го срещнем по пътя на нашето пътуване на живота. Нашите пътища се пресичат често. Но Той влиза само с покана. Нежната любов на Бог няма да наруши нашата лична свобода, нито смачка ни бронирани врати. Поканата трябва да отправим ние.

Има съществена разлика между това да знаем за любовта на Христос и преживяната любов на Христос. Учениците по пътя за Емаус са знаели за Исус, преди да го срещнат по пътя. Но отправената към Него покана и разчупването на хляба бяха преживяването, чрез което те преживяха възкръсналия Христос.

Библейските истории за събитията около Възкресение са напомняне, че всеки от нас има свой уникален път. Клеопа и другарят му, Тома, Мария, Петър - всеки от тях е бил на конкретен път, когато Христос ги срещна. Така е и с теб и мен. Всеки от нас има прекрасна възможност и отговорност да приеме вярата като своя собствена.